

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

http://www.eltemps.cat

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscriptions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Director general: Vicent Sanchis.

Director de continguts: Àlex Milian.

Coordinadora: Sumpsi Palau.

Redacció de València: Víctor Maceda i Violeta Tena.

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Lluís Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Ana Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rubriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora, Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala, Toni Canyís, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador Cot, Martí Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S. Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba, Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronot (*Moscú*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt (*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez (*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla (*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas (*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C. Serra (*Berlín*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*), Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés, Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Esbert, Enric Faura, Laia Fernàndez, Carles Gàmez, David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupí, Josep Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M. Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer, José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Foto de la portada: Pepe Girona

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

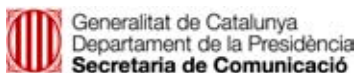
Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Rotimpres.

Aiguaviva (*Gironés*).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Amb el suport:

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

Una nova ambició

El model polític i social heretat de la Transició al País Valencià ha fet fallida. Una fallida total. La societat valenciana va viure amb una gran il·lusió el canvi després de la mort del dictador. Una il·lusió no compartida, això és cert, per tots els sectors socials, alguns dels quals es van decantar per l'immobilisme i la nostàlgia agressiva del franquisme. Aquest primer moment va deixar pas a una administració de la realitat decebedora –concretada en el cas valencià per l'aprovació de l'Estatut d'Autonomia l'any 1982, conseqüència d'un pacte de mínims entre el PSOE i la UCD– i a una hegemonia socialista de tints gradualment més i més grisos. Finalment, tot el procés va desembocar en la victòria electoral del Partit Popular i en la implantació d'una nova cultura, fonamentada en la despesa pública arbitrària i desbocada, les xarxes institucionalitzades de corrupció, una política d'aparador provincià i un reforçament de la castellanització i la satel·lització disfressat per un absurd orgull pretesament regionalista.

En els darrers anys, mentre creixia l'eufòria dels dirigents populars i el seu partit consolidava cada vegada més les majories absolutes, l'oposició es va difuminar i en amplis sectors socials –discrepant amb el model polític que s'havia imposat– s'escampava el desànim. La contestació social perdia força i prenia cos el despropòsit que el PP havia arribat “per quedar-s'hi”. És a dir, que passarien dècades abans que es poguera imposar una nova opció política majoritària. L'única aportació positiva que s'ha derivat de la crisi que pateix l'economia valenciana i la de tot el sud d'Europa ha estat de desfer aquesta percepció. La crisi ha posat en evidència les grans mancances i falsedats dels anys d'hegemonia del PP. I en les pròximes cites electorals el canvi polític es pot acabar concretant.

En aquest context, l'aportació d'una nova manera d'entendre la realitat i de modificar-la serà del tot necessària. En un paisatge devastat cal donar pas a una generació de polítics solvents i desacomplexats. A una nova majoria social esperançada. Justament en aquest moment històric el grup més punter, intel·ligent, viu i sòlid que ha donat mai el rock en català al País Valencià anuncia la seua dissolució. Obrint Pas va nàixer el 1993. Ara fa, doncs, 20 anys. En aquests 20 anys i sota la influència d'una música agressiva i festiva i d'un missatge d'esperança, que no permetia la resignació, s'han educat en les línies en català milers de joves valencians que ara aspiren a fer-se espai. Se'n pot dir Generació Obrint Pas i és la gran esperança perquè el País Valencià no acabe tan tristament com pretenia el PP.

Als nostres lectors

Obrir-se pas

Com són els joves valencians educats en aquests darrers 20 anys? Molts d'ells s'han format en *la línia valenciana* en uns valors paradoxalment oposats als que imposava per la via de l'hegemonia política el PP. S'entén bé, doncs, l'hostilitat que han segregat els governs d'Eduardo Zaplana, Francisco Camps i Alberto Fabra per diluir i anul·lar aquesta ambició social. Violeta Tena explica les claus que defineixen la nova generació, que té al davant el repte de buscar alternatives per a un país que s'ha de refer. També aquesta setmana Àlex

Milian entrevista Manel Esteller, de dels principals investigadors internacionals del càncer, que detalla la política de recerca a Catalunya i les darreres grans innovacions en un àmbit socialment tan sensible.